

teret Urigtigheden af det ærede Medlems Paastand om, at Anstalten ikke holdtes betryggende lukket, og jeg kommer nu til det ærede Medlems tredie Paastand, nemlig at Tjenesteaaenden var nedbrudt, og at Tønen i Personalet var korruperet. Her maa jeg paa Flertallets Vegne fastholde vor Paastand, at dette kun med Rette kan siges om den Vagtmester og de Betjente, som blev afskediget. Om dem kan det ganske vist siges, men de udgør altsaa kun 3. Det er disse tre, der er det ærede Medlems Vaabndragere i denne Sag. Det er dem, der har leveret ham bogstavelig talt alt hans Materiale. Det er dem, der stadig skriver Artikler, som de sender rundt til alle Bladene med en trykt Opfordring til disse om at optage dem. De skriver endog saa Truselsbreve, som de sender baade til Ministeriet og til Udvalget; Udvalget har faaet Bunker af Breve fra disse Personer — selvfølgelig uden at noget fornuftigt Menneske tager Hensyn til dem, for man kan jo se, hvad det er for Folk, der har skrevet dem.

Men lad os nu se lidt paa dette noble Selskab, som det ærede Medlem dør er kommet i. Den ene af disse afskedigede Betjente — han var for Resten allerede forinden Undersøgelsens Begyndelse blevet afskediget, dels fordi han var uredelig, dels fordi han fortalte de unge Fanger Historier af den gemeneste Art, som der staaer i Akterne. (*Fraenkel*: Det er den gode Tone, der var paa Anstalten). Det er den gode Tone hos disse 3, som det ærede Medlem har knyttet sin Skæbne til. Den anden af disse afskedigede Betjente, A. B. Jensen, har jeg allerede for lidt siden beskæftiget mig med. Det var ham, der i December 1915 afgav Erklæring til det ærede Medlem om, at Anstaltens Port en Sommeraften i 1913 havde staaet aaben. Denne samme Herre har endvidere til det ærede Medlem afgivet et andet Dokument, som i og for sig nok er værd at læse; det findes blandt det ærede Medlems Bilag som Nr. 6. Det belyser nemlig i høj Grad denne Mands Karakter og fuldstændige Uegnetted til at være Fængselsbetjent (*Fraenkel*: Hvorfor blev han da ikke afskediget?). Det skal jeg straks komme til. Dette Dokument er en Afskrift af en Klage, som han i sin Tid indgav til Fængselsdirektøren over Vagtmester S. — Vagtmester Steffensen; jeg kan godt nævne Navnet, thi det kommer dog i Akterne. Han gør deri gældende, at denne Vagtmester ikke har opført sig, som man maa forlange af en overordnet. Han oplyser, at han og Vagtmesteren oprindeligt var gode Venner, og at Vagtmesteren da — altsaa, da de var

gode Venner — fortalte ham flere Ting. Disse „flere Ting“ indeholdt grove Ukvemsord mod deres foresatte og nogle Beskyldninger mod forskellige Kolleger, der refereres i Klagen, som ærede Medlemmer jo fik en Mundsmag af ved det ærede Medlems Oplæsning før. Men saa hedder det videre i Klagen — og der var det pudsige, at dør standsede det ærede Medlem sin Oplæsning: „Senere hen kølnedes vort Ven-skab“ (*Fraenkel*: Nej, det fik jeg med). Saa beder jeg undskyldte. Der staaer altsaa: „Senere hen kølnedes vort Ven-skab“, og saa — altsaa, da Ven-skabet var kølnet, og vel at mærke først da, saa er det, han løber til Direktøren og sladrer om sin tidligere gode Ven, idet han krammer ud med alle de Ukvemsord og Beskyldninger, Vagtmesteren var fremkommet med, vel at mærke, medens de var gode Venner, men som Hr. Jensen tav stille med, saa længe de var gode Venner. Atter her, ligesom ved den aabne Port, har vi et smukt Vidnesbyrd om, at det var alt andet end Anstaltens Interesse, som laa den nævnte Herre paa Sinde; i modsat Fald havde han naturligvis straks gjort Fængselsdirektøren bekendt med Vagtmesterens forskellige Beskyldninger mod de andre Funktionærer.

Disse to Dokumenter, som Hr. Jensen har bevæbnet det 16de Medlem for Hovedstaden med, og som findes som Bilag til det ærede Medlems Klage til Fængselsdirektøren, maa siges at være af den Natur, at det er forbavsende, at det ærede Medlem og senere et andet æret Medlem af Mindretallet ikke straks har set, i hvor daarligt Selskab de er kommet — der er et gammelt Ord, som siger: Slet Selskab fordærver gode Sæder.

Og saa „der dritte im Bunde“ Hr. Halm, som det ærede Medlem har meget tilovers for (*Fraenkel*: Saa, hvem fortæller Dem det?). Ja, det skal det ærede Medlem komme til at sande senere. Denne Halm er et godt typisk Eksempel paa en Kverulant, og tilmed en meget ondartet Kverulant. Derom kan ingen være i Tvivl, der har gennemlæst Sagens Akter eller fulgt hans videre Kampagne. Jeg tør sige, at intet fornuftigt Menneske vil være i Tvivl om, at han er Kverulant, naar de læser det Bilag, som han har sendt det ærede Medlem, og som det ærede Medlem har ladet følge med sin Skrivelse til Fængselsdirektøren. Enhver, der er vant til at have med Kverulanter at gøre — og jeg har desværre i mit Liv haft den Skæbne at have med adskillige Kverulanter at gøre — vil straks kunne se paa denne Skrivelse, at den hid-